

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 104/2022-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **FC SENEK Ges.bH, s. r. o.**, Jantárová cesta 1872/25, Dunajská Streda, IČO 45 343 004, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Lebovič, s. r. o., Tomášikova 10/B, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/145/2020 z 27. januára 2021 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/207/2018-340 z 24. októbra 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/145/2020 z 27. januára 2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/145/2020 z 27. januára 2021 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. V časti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/207/2018-340 z 24. októbra 2018 ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
4. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov v civilnom spore, ktoré žiada zrušiť s tým, že vec bude vrátená krajskému súdu.

II.

2. Sťažovateľ sa ako žalobca domáhal proti žalovanému náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá vznikla poškodenému ■■■■■ štátnemu občanovi v dôsledku nezákonného rozhodnutia správnych orgánov o jeho vyhostení a zákaze pobytu na území Slovenskej republiky vydaného v konaní podľa zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ pohľadávku na náhradu škody nadobudol postúpením od poškodeného.

3. V konaní bolo nesporné, že ■■■■■ štátnemu občanovi bol udelený prechodný pobyt pre účely športovej činnosti od 25. mája 2012 do 5. februára 2013. Hráčsku zmluvu mal poškodený uzavretú na obdobie od 6. augusta 2012 do 31. decembra 2015. Doklad o pobyte mal vydaný do 31. decembra 2012, teda na čas, kedy mal zabezpečené ubytovanie. Policajný orgán mu listom z 21. januára 2013 oznámil, že 11. januára 2013 mu bol obnovený prechodný pobyt na účel športovej činnosti („*Oznámenie o obnovení prechodného pobytu zo dňa 21. januára 2013*“). Rozhodnutím z 23. novembra 2012 bol však vyhostený a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 9. mája 2013. Rozhodnutie o vyhostení a zákaze jeho pobytu na území Slovenskej republiky bolo neskôr zrušené správnym súdom ako nezákonné. Zrušujúce rozhodnutie správneho súdu nadobudlo právoplatnosť 8. januára 2015.

4. Sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v ušlom príjme 62 240 eur, ktoré neboli ■■■■■ štátnemu občanovi vyplatené, keď v dôsledku nezákonného rozhodnutia musel opustiť územie Slovenskej republiky a nemohol ďalej hrať vo futbalovom klube, s ktorým mal uzatvorenú hráčsku zmluvu. Uplatnený ušlý zisk predstavoval stratu príjmu za obdobie od 25. mája 2013, keď musel opustiť Slovenskú republiku do 8. januára 2015, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o zrušení nezákonného rozhodnutia o vyhostení.

5. Rozsudkom okresného súdu bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Okresný súd uviedol, že poškodený mal vedomosť o tom, že platnosť zmluvy o nájme má vplyv na vydanie dokladu na pobyt a nemôže byť na ťarchu žalovaného, že poškodený tento doklad orgánom nepredložil.

6. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Poukazoval na to, že okresný súd nezohľadnil skutočnosť, že mu bol obnovený prechodný pobyt na účel športovej činnosti na ďalšie obdobie, a doba platnosti zmluvy o nájme teda nemala žiaden vplyv na obnovenie prechodného pobytu. Sťažovateľ poukázal na odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktorý uvádza, že ak by nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, poškodený mohol pokračovať v pobyte na území Slovenskej republiky, a tým aj v hráčskej činnosti a vznikol by mu nárok na dohodnutú mesačnú odmenu. Sťažovateľ zdôrazňoval, že konanie o obnovenie prechodného pobytu začína na žiadosť cudzinca, ktorý preukazuje splnenie všetkých podmienok. Na druhej strane konanie o vyhostení je konaním, ktoré začína z úradnej povinnosti správnym orgánom, ktorý musí preukazovať dôvody na vyhostenie.

7. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil, odmietol však úvahy okresného súdu o relevancii zmluvy o nájme. Krajský súd bol toho názoru, že sťažovateľ musí preukázať, že dosiahnutie zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti vysoko pravdepodobné až blížiac sa k istote. Tiež musí preukázať výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať. Krajský súd vychádzal z toho, že hráčska zmluva bola uzatvorená na obdobie od 6. augusta 2012 do 31. decembra 2015, uzavrel ju teda aj na obdobie po 5. februári 2013, na ktoré nemal povolený prechodný pobyt. Preto krajský súd uzavrel, že poškodený nemohol s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote predpokladať, že prechodný pobyt mu bude udelený aj na obdobie po 5. februári 2013 a že bude aj v tomto období dosahovať príjem 3 200 eur mesačne. Na tomto závere podľa krajského súdu nič nemení ani fakt, že prechodný pobyt mu bol obnovený. Podľa krajského súdu v tomto čase už totiž bolo vydané rozhodnutie o vyhostení a policajný orgán zrejme vychádzal z toho, že vzhľadom na to, že poškodený mal doklad o pobyte vydaný len do 31. decembra 2012, treba jeho pobyt po tomto termíne nejakým spôsobom legalizovať. Poškodený mohol teda s istotou predpokladať, že bude hrať len na obdobie, na ktoré mu bol udelený prechodný pobyt, teda do 5. februára 2013, a že nemožno urobiť záver, že ak by nebolo vydané nezákonné rozhodnutie, bol by mu predĺžený prechodný pobyt.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Porušenie práva na spravodlivý proces malo spočívať v svojvoľnom hodnotení dôkazu – oznámenia o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013. Najvyšší súd dovolanie odmietol s tým, že nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne vyhodnotenie dôkazu nezakladá vadu zmätočnosti.

9. Uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí odvolania bolo zrušené nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 167/2020, podľa ktorého najvyšší súd len odkázal na svoju vlastnú judikatúru, resp. judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplývajú všeobecné právne východiská pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania, a rozhodnutie vykazuje znaky formálnosti, a preto ho nemožno akceptovať ako ústavne súladné.

10. Najvyšší súd opätovne rozhodol o dovolaní sťažovateľa napadnutým uznesením, ktorým dovolanie sťažovateľa znova odmietol. Poukázal na rozsudok odvolacieho súdu, ktorý vysvetlil predpoklady vzniku nároku na náhradu škody. Následne zopakoval skutkové okolnosti a poukázal na to, že odvolací súd nepovažoval na základe oznámenia o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013 za preukázané, že by bol poškodenému povolený prechodný pobyt na obdobie od 6. februára 2013, a teda že by mohol vykonávať činnosť hráča aj po uvedenom dátume. Na základe toho krajský súd konštatoval, že reálna existencia ušlého príjmu nebola preukázaná. Tento záver odvolacieho súdu považuje dovolací súd za odôvodnený uspokojivým spôsobom a zdôrazňuje, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení ani prostriedkom určeným na prehodnotenie dokazovania.

III.

11. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu poukazuje na to, že krajský súd arbitrárne vyhodnotil dôkaz – oznámenie o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013, ktorým chcel poškodený preukázať, že nielenže bolo pravdepodobné, že prechodný pobyt mu bude obnovený, ale mu aj reálne bol obnovený, a to na športovú činnosť.

Krajský súd tak tejto listine pripísal iný význam, ako vyplýva z jej znenia. Úvahy krajského súdu, že policajný orgán zrejme len legalizoval pobyt poškodeného do doby jeho vyhostenia, neboli ničím podložené ani odôvodnené. Podľa sťažovateľa ide o také extrémne vybočenie z medzí voľného hodnotenia dôkazov, že dochádza k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Sťažovateľ namieta aj to, že krajský súd síce formálne vyhovel žiadosti o pripojenie administratívneho spisu a spisu o obnovení prechodného pobytu, avšak tieto na pojednávaní pripojené neboli.

12. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu uvádza, že opätovne vykazuje znaky formálnosti a absencie odôvodnenia. Poukazuje na to, že vlastné odôvodnenie je vlastne len v bodoch 11, 11.3 a 12, čo však nepovažuje za dostatočné, pretože ide len o všeobecné úvahy. Sťažovateľ si je vedomý, že sa nemôže dožadovať ním preferovaného hodnotenia dôkazu, avšak v tomto prípade ide o zásadné vady v procese hodnotenia dôkazov.

13. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení v zásade zopakoval svoju doterajšiu argumentáciu. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považuje za dostatočné a právne závery, ku ktorým dospel, za správne. Opakuje, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia ani prehodnocovať vykonané dokazovanie.

14. Krajský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená, je dlhodobo práceneschopný, a preto odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

IV.

15. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

16. Sťažovateľova námietka smeruje k arbitrárnemu vyhodnoteniu dôkazu – oznámenia o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013, ktorý má jednoznačne preukazovať to, že ■■■■■ štátny občan mal aj po tomto období právo na prechodný pobyt pre účely športovej činnosti, a teda, pokiaľ by nedošlo k jeho vyhosteniu, mohol by hrať na základe hráčskej zmluvy.

17. Najvyšší súd doslovne uvádza: „Na základe vykonaného dokazovania mal odvolací súd za preukázané, že poškodený uzavrel hráčsku zmluvu na dobu určitú, t. j. od 6. augusta 2012 do 31. decembra 2015, teda aj na obdobie, na ktoré nemal povolený prechodný pobyt. Poškodený však mohol s istotou predpokladať, že bude vo futbalovom klube hrať iba v období, na ktoré mal udelený prechodný pobyt, teda do 5. februára 2013. Naopak, odvolací súd nemal na základe oznámenia Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda č. PPZ - HCP - BA8-Ž-18-008/2013 zo dňa 21. januára 2013 (č. l. 71 súdneho spisu) za preukázané, že by bol poškodenému povolený prechodný pobyt na obdobie od 6. februára 2013, a teda že by mohol vykonávať činnosť hráča

vo futbalovom klube po uvedenom dátume. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že reálna existencia ušlého príjmu za žalované obdobie v konaní preukázaná nebola (bod 15 odvolaním napadnutého rozsudku).“ Z uvedeného je teda zrejmé, že podľa najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu oznámenie o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013 nepreukazuje, že ■■■■■ štátny občan by mohol pokračovať v hráčskej činnosti podľa zmluvy, ktorú mal uzavretú na obdobie od 6. augusta 2012 do 31. decembra 2015 a mohol by získať dohodnutý mesačný príjem.

18. Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov je potrebné uviesť, že súdy sa pri hodnotení dôkazov riadia zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 a § 191 CSP). *Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obstojí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle* (pozri Bajánková, J., Števček, M., In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 729). Rozhodnutie tak musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Pokiaľ bude záver, ktorý súd na základe vykonaného dôkazu prijme v príkrom rozpore s možným a logicky prípustným záverom vykonaného dokazovania, ide o arbitrárne hodnotenie dôkazov. Aj podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu arbitrárnosť môže spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020). Za arbitrárne sa považuje tiež také rozhodnutie, ktorého odôvodnenie je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, a preto je logická, funkčná a teleologická konzistentnosť hodnotenia dôkazov preskúmateľná aj v dovolacom konaní v rámci § 420 písm. f) CSP. Hoci je ústavný súd v preskúmaní hodnotenia dôkazov zdržanlivý (I. ÚS 11/2015), toto preskúmanie nie je vôbec vylúčené ani v konaní o ústavnej sťažnosti (III. ÚS 90/2015, III. ÚS 120/2020).

19. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že dovolanie nie je prostriedkom na revíziu skutkových tvrdení a tiež nie je určené na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je však súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. V tomto kontexte je preto hodnotenie dôkazov preskúmateľné. V opačnom prípade by skutkové závery ostali nedotknuteľné tak, ako ich uzavrel krajský súd. Právny poriadok práve prostredníctvom posudzovania porušenia práva na spravodlivý proces umožňuje aj dovolaciemu súdu, aby preskúmal, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko svojvoľné, že dochádza k porušovaniu tohto práva. Strana totiž nemôže byť bez možnosti nápravy vystavená tomu, že z vykonaných dôkazov budú vyvedené neprípustné a nelogické závery. Uvedené nie je pritom v rozpore s § 442 CSP, podľa ktorého je súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Preskúmanie hodnotenia vykonaných dôkazov je totiž preskúmanie procesného postupu súdu.

20. Najvyšší súd sa v posúdení spornej otázky stotožnil s krajským súdom. Krajský súd v tejto súvislosti sám uvádza, že v prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti. Dokazuje sa teda pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym.

21. Pokiaľ teda krajský súd, ako aj najvyšší súd poukazovali na určitú potrebu preukázania pravdepodobnosti, avšak následne uzavreli, že oznámenie o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013 túto pravdepodobnosť nepreukazuje, ide o záver nelogický, a teda arbitrárny. Toto oznámenie totiž preukazuje, že prechodný pobyt [REDAKOVANÉ] hráča bol obnovený pre účely hráčskej činnosti, a teda tento hráč by mohol na základe svojej hráčskej zmluvy vykonávať športovú činnosť a poberať za ňu odmenu. V konaní neboli pritom preukázané iné skutočnosti, ktoré by napriek obnoveniu prechodného pobytu tomuto hráčovi akokoľvek bránili alebo znižovali pravdepodobnosť dosiahnuť tento ušlý zisk (okrem nezákonného rozhodnutia o vyhostení). Úvaha krajského súdu, že policajný orgán obnovil prechodný pobyt [REDAKOVANÉ] hráča zrejme preto, že treba jeho pobyt po tomto termíne nejakým spôsobom legalizovať, je vágna a ničím nepodložená.

22. Najvyšší súd vôbec nepristúpil k preskúmaniu práva na spravodlivý proces z hľadiska arbitrárnosti vyvodeného skutkového záveru z dôkazu, z ktorého bol vyvodený opačný záver, ako z neho v skutočnosti vyplýval. Zásada viazanosti zisteným skutkovým stavom neznamena, že najvyšší súd je viazaný takou interpretáciou dôkazu, ktorá v sebe obsahuje ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku, ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku sťažovateľa. Rovnako túto zásadu nemožno interpretovať ako nemožnosť najvyššieho súdu reagovať na zjavný, ničím neodôvodnený, a preto arbitrárny skutkový omyl. Preto rozhodnutím najvyššieho súdu v dovolacom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Sťažovateľ namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Najvyšší súd jednak odkázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu a toto čiastočne doplnil. Je zrejmé, akými úvahami sa sudy pri rozhodovaní riadili. Z odôvodnenia je zrejмый, hoc aj na zjavne nesprávnom skutkovom východisku vybudovaný záver o tom, že neboli splnené predpoklady pre priznanie náhrady škody. Identifikovateľná zrejмая nesprávnosť však nemôže viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení.

24. Proti ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom sformuloval dôvodnú námietku podľa § 420 písm. f) CSP. Zrušením uznesenia najvyššieho súdu sa vytvára priestor, v ktorom najvyšší súd môže poskytnúť ochranu základných práv sťažovateľa, ktoré mohli byť porušené rozsudkom krajského súdu. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu preto vylučuje právomoc ústavného súdu a z tohto dôvodu bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), hoc aj v náleze, odmietnutá. Podľa § 56 ods. 2 úvodnej vety zákona o ústavnom súde je odmietnutie v rámci predbežného prerokovania len možnosťou, a preto aj po prijatí veci

na ďalšie konanie je možné návrh odmietnuť. Prijatie veci na ďalšie konanie nezakladá prekážku rozhodnutej veci v časti splnenia procesných podmienok (III. ÚS 231/2020, III. ÚS 167/2021).

V.

25. Zistené porušenie základných práv sťažovateľa odôvodňuje to, aby mu najvyšší súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Výška náhrady 460,90 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľ má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 181,17 eur), čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 10,87 eur) predstavuje 384,08 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 76,82 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu